

Elisei, omul lui Dumnezeu

XIV. Incursiunile de recunoaștere ale sirienilor

(2 Împărați 6.8-23)

După ce Elisei a venit cu harul lui Dumnezeu în ajutor unei singure persoane aflate în necaz, acum el devine unealta harului, ca să salveze o națiune vinovată. Profetul a muștrătat pe împăratul lui Israel din cauza necredinței în legătură cu scrisoarea împăratului Siriei și acum atenționează pe împărat cu privire la planurile secrete, prin care împăratul Siriei caută să-l nimicească. Astfel harul lui Dumnezeu intervine ca să salveze pe împăratul lui Israel, „nu o singură dată, nu de două ori”, prin mâna aceluia care știe cum să mustre și când să atenționeze.

Când împăratul Siriei își dă seama că planurile lui sunt zădărnice nu printr-un trădător, ci prin Elisei, trimite cai și o oștire puternică ca să-l ia captiv. Faptul că el trimite o oștire puternică, ca să prindă un singur om, dovedește în mod impresionant că cei fără Dumnezeu în prezența unui singur om, care este păstrat prin puterea lui Dumnezeu, recunosc propria slăbiciune și lipsă de ajutorare. Aceasta a simțit-o Ahab cel rău într-un timp anterior, atunci când a trimis căpeteniile cu cei cincizeci ai lor ca să prindă pe singuraticul Ilie, la fel cum au făcut într-un timp mai târziu iudeii, când au trimis o ceată de ofițeri și bărbați ca să prindă pe Domnul slavei. Lumea știe intuitiv, că un om singur, dacă Dumnezeu este cu el, este mai tare decât o oștire puternică fără Dumnezeu.

Pentru ochiul natural cazul lui Elisei era lipsit de speranță. Sirienii au luat toate măsurile imaginabile. Oștirea puternică se apropia de Dotan sub protecția nopții, și i-a reușit să înconjoare cetatea. Se părea că nu mai este nici o scăpare pentru profet. Și slujitorul lui Elisei strigă, privind la lucrurile văzute: „Vai, domnul meu, ce vom face?”

Elisei liniștește pe tânărul deznădăjduit. El spune: „Nu te teme, pentru că mai mulți sunt cei care sunt cu noi decât cei care sunt cu ei.” Tânărul umblă prin vedere, Elisei umblă prin credință. Profetul ia anticipat în posesiune experiența apostolului, care poate spune: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră?” (Romani 8.31).

Elisei însă nu este mulțumit să se odihnească el însuși în credință și nici nu vrea numai să liniștească pe alții. El dorește cu plăcere să-l aducă pe tânăr la înălțimea spirituală a sa. El știe că numai Dumnezeu poate face aceasta, și așa se roagă Domnului, ca să-i deschidă ochii slujitorului său. Rugăciunea lui este ascultată: „Domnul a deschis ochii tânărului.” Lui Elisei nu trebuia să i se deschidă ochii. El a văzut deja carele lui Israel și călăreții lui slujind lui Ilie, atunci când Ilie s-a înălțat de la pământ la cer. Credința profetului recunoaște că aceleași care ale lui Dumnezeu și aceiași călăreți ai lui Dumnezeu îl însoțesc în timpul călătoriei lui pe pământ. Tânărul a văzut carele și caii cu oștirea puternică a sirienilor, care au înconjurat cetatea; acum el vede muntele „plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei”. Oștirea siriană poate fi în jurul cetății, dar ce poate ea face dacă oștirea cerească a lui Dumnezeu înconjoară pe Elisei? Pavel poate fi înconjurat de dușmani, care vor să-l omoare, și de o

furtună care viaște, care vrea să-l înghită, dar ce poate să-i facă rău, dacă îngerul Domnului este cu el? (Faptele Apostolilor 27.23). Oștirea, care s-a suit împotriva lui Elisei, poate fi puternică, dar oștirile lui Dumnezeu sunt mai puternice. „Carele lui Dumnezeu sunt douăzeci de mii, mii și mii” (Psalm 68.17). Și pentru noi este bine, dacă în călătoria prin lumea vrăjmașă ne însoțește conștiența binecuvântată a credinței, că la noi este Unul care a spus: „Nu te voi lăsa nici nu te voi părăsi”; și că noi stăm în purtarea de grijă a acelei oștiri de îngeri, care sunt trimiși „pentru a le sluji celor care vor moșteni mântuirea” (Evrei 1.14).

În continuare putem vedea că Elisei se comportă cu dușmanii lui Dumnezeu potrivit căilor harului, în timp ce el arată clar că ei sunt total sub autoritatea Lui. Așa se face că în timp ce ochii tânărului se deschid, ochii dușmanilor profetului lui Dumnezeu sunt loviți cu orbire. În sens spiritual găsim asemănător, atunci când Domnul a fost aici pe pământ, căci El a venit „ca cei care nu văd să vadă, și cei care văd să fie orbi” (Ioan 9.39). Să recunoști propria orbire și să te supui lui Dumnezeu, acesta este drumul spre a vedea, așa cum a putut avea parte orbul din evanghelia după Ioan.

Acești sirieni loviți cu orbire ajung total sub autoritatea lui Elisei, și el îi conduce în Samaria. Apoi, când ochii lor au fost deschiși, ei au descoperit că erau captivi – luați captivi tocmai de omul pentru care ei veniseră să-l prindă. Dar așa cum Elisei stă în legătură cu puterea lui Dumnezeu, la fel el este și reprezentantul îndurării lui Dumnezeu. Sirienii recunosc că situația este lipsită de speranță, în ceea ce îi privește pe ei înșiși. Ei au înconjurat cetatea mică Dotan și acum sunt închiși în închisoarea dușmanilor lor. După ce în felul acesta a devenit vizibil că numai îndurarea îi poate salva de la pieire, ei devin destinatarii harului. Ei nu numai sunt salvați, ci lor li se oferă și „o masă mare”; și după ce au mâncat au fost trimiși înapoi la stăpânul lor. Ei au putut recunoaște: „este bunătatea Domnului că nu suntem nimicivi de tot” (Plângerile lui Ieremia 3.22). Acestea sunt căile binecuvântate ale harului lui Dumnezeu.

Bărbatul, pentru a cărui protecție stă la dispoziție un munte plin de cai de foc și care de foc – care este înconjurat de puterea uriașă a lui Dumnezeu – își poate permite să ofere har aceluia care sunt total sub autoritatea lui. Omul natural, care nu cunoaște astfel de izvoare de putere, nu poate îndrăzni să ofere har. Când împăratul vede vrăjmașii stând sub autoritatea lui, cu plăcere i-ar fi omorât. Elisei, care a făcut cunoscut puterea lui Dumnezeu, nu dorește să disprețuiască harul lui Dumnezeu; și acest har este la fel de mare ca și puterea. Dacă puterea lui Dumnezeu realizează o victorie deplină asupra „unei oștiri puternice”, harul lui Dumnezeu poartă grijă de dușmanii înfrânți oferindu-le „o masă mare”. Așa cum am spus – acestea sunt căile de har ale unui Dumnezeu mare.

XV. Asedierea Samariei

(2 Împărați 6.24 – 7.20)

Relatarea despre harul care a fost dovedit cetelor de luptă, se încheie cu cuvintele: „Și cetele Siriei n-au mai venit în țara lui Israel.” Cu toate acestea dușmănia sirienilor față de poporul lui Dumnezeu a continuat să existe. Așa citim: „Și a fost așa: după aceasta, Ben-Hadad, împăratul Siriei, și-a adunat toată oștirea și s-a suit și a asediat Samaria” – exact cetatea în care sirienilor li s-a dovedit un har deosebit.

Ioram, împăratul rebel, datoră mulțumire lui Elisei pentru faptul că i-a salvat viața și oștirea lui a fost păzită de pieire. Evident acest har mare nu a produs nici o schimbare nici la împărat și nici la popor. Dumnezeu în căile Lui de guvernare permite acum dușmanului să asedieze Samaria, ceea ce produce „o foamete mare” în cetate. În această strâmtorare îngrozitoare, care a venit peste locuitori, se împlinește prima profeție serioasă, care a fost rostită cu mai bine de cinci sute de ani înainte. Moise a atenționat pe poporul lui Dumnezeu; dacă se vor abate de la Dumnezeu, va veni timpul în care prin asedierea dușmanilor lor vor ajunge în necaz așa de mare că femeile pline de sensibilitate vor mânca pe ascuns copiii lor (Levitic 26.21-29; Deuteronom 28.49-57). Acum s-a ajuns la aceasta: această grozăvie are loc.

În loc ca împăratul să se întoarcă la Dumnezeu, acest eveniment îngrozitor scoate la lumină vrăjmășia inimii sale. Când află de grozăvie, își sfâșie hainele cuprins total de deznădejde, și făcând aceasta se arată că „un sac era pe dinăuntru, pe carnea lui”. Deci, cu căile lui rele era legată o mărturisire religioasă. Vai, oamenii când sunt în necaz ca Ioram, apelează la anumite mijloace de ajutor religioase, dar nu se adresează lui Dumnezeu. Împăratul, cu toate că poartă un sac pe trupul lui, își descarcă mânia împotriva lui Dumnezeu asupra persoanei omului lui Dumnezeu. El spune: „Așa să-mi facă Dumnezeu și încă mai mult, dacă va rămâne pe el astăzi capul lui Elisei, fiul lui Șafat!” Având în vedere noile greutăți, toate dovezile de har din trecut sunt uitate, și împăratul deznădăjduit amenință viața omului lui Dumnezeu. El împovărează cu vină pe acela care era singurul nevinovat de păcatul decăderii de la Dumnezeu. De aceea el trimite un sol în casa lui Elisei, unde erau adunați bătrânii în prezența profetului.

Evident Elisei a fost înștiințat mai dinainte de Dumnezeu și spune: „Acest fiu de ucigaș a trimis să-mi ia capul”. El spune bătrânilor să închidă ușa înaintea solului împăratului, căci sunetul pașilor stăpânului lui se auzeau înapoia lui. Împăratul ajunge la ușă și îndrăznește să spună: „Iată, de la Domnul este răul acesta; de ce să mai aștept pe Domnul?”

Starea îngrozitoare a poporului și păcătoșenia împăratului sunt puse în felul acesta clar în lumină. Oamenii din Samaria se străduiesc să primească un cap de măgar sau ceva găinaț de porumbel. Femeile își mănâncă copiii; împăratul mergea pe zid; însă Elisei stă liniștit în casa lui și așteaptă pe Domnul. Apoi vine solul; împăratul îl urmează și pune pe seama Domnului toată nenorocirea. Împăratul spune întrucâtva: „La ce folosește că Elisei stă în casa lui și nu face nimic? El m-a ferit odată de la pieire, de ce acum el nu întreprinde nimic? La ce folosește

vorbirea lui despre așteptarea Domnului? Căci nu se petrece nimic. Eu renunț să mă bazez pe Domnul și dispun decapitarea lui Elisei, profetul Domnului.”

Acest fiu de ucigaș, care tocmai a jurat că vrea să ucidă, acuză pe Domnul. El ar fi autorul întregii acestei nenorociri, care a venit peste cetatea vinovată. În felul acesta vina poporului a atins punctul culminant în persoana împăratului lor.

Nu este această scenă sumbră o imagine despre întunericul și mai mare al crucii, unde răul lumii a culminat în condamnarea Unuia care era singurul din toată generația omenească, care nu avea păcat? Dar dacă în asedierea Samariei devine vizibil păcatul poporului în toată grozăvia lui, aceasta are loc pentru ca harul lui Dumnezeu să devină vizibil în toată plinătatea lui. Acolo unde păcatul s-a înmulțit, harul lui Dumnezeu s-a înmulțit și mai mult și astfel arată spre desfășurarea cea mai mare a harului la cruce: acolo el se ridică deasupra tuturor păcatelor omului și se folosește de cruce ca să vestească lumii întregi iertare și binecuvântare.

După ce împăratul revelează starea inimii lui, Elisei, care până atunci a stat în „casa lui”, nu mai rămâne tăcut. Timpul lui Dumnezeu venise, căci noi citim: „Elisei a zis: Ascultați cuvântul Domnului!” Am auzit, că ceea ce spune omul, aduce la lumină păcatul inimii lui; acum vom auzi, că ceea ce spune Dumnezeu, revelează harul inimii Sale. Așa citim: „Așa zice Domnul: «Măine, pe timpul acesta, la poarta Samariei, măsura de floare a făinii se va vinde cu un siclu și două măsuri de orz cu un siclu.»”

În acest mesaj al harului nu se spune nici un cuvânt despre fapte oribile, care au avut loc în cetate – nici un cuvânt despre păcătoșenia provocatoare a împăratului. El conține numai anunțul necondițional despre binecuvântare în har curat, neîngrădit pentru cetatea în care păcatul a ajuns la punctul lui culminant; căci toată această binecuvântare trebuia să se vadă „în porțile Samariei”.

În felul acesta ni se amintește de aceea vestire a harului mult mai mare, care transmite un mesaj de pocăință și iertare, pentru ca ea să fie vestită în Numele lui Hristos la toate națiunile, și anume „începând din Ierusalim”. Ea este valabilă pentru toate națiunile, căci toate sunt vinovate, însă ea își are începutul în locul cel mai întunecat al lumii întregi. Nu se amintește nici un cuvânt despre vina îngrozitoare a acestei cetăți, despre vrăjmășia arogantă și blasfematoare a conducătorilor religioși, ci în harul neîngrădit și necondiționat se vestește iertarea în Numele lui Isus cetății care L-a prins în cuie pe cruce.

„Sulița, ce coasta Lui străpuns-a,
ea, prin care sângele salvării-a curs.”

Deci în felul acesta s-a făcut cunoscut ruina poporului și a fost vestit harul lui Dumnezeu. Vom vedea imediat cum reacționează omul la harul lui Dumnezeu. Mai întâi căpetenia, pe mâna căruia se rezema împăratul, întâmpină mesajul cu batjocură și necredință, însă numai pentru a auzi sentința de judecată proprie: „Iată, vei vedea cu ochii tăi, dar tu nu vei mânca din ea.” Nu sunt mulți chemați dintre bogații și mai marii lumii acesteia.

După aceea vedem patru oameni leproși – păcătoși dovediți, am putea spune. Ei recunosc – altfel decât căpetenia – că pentru ei este numai moartea sigură sau harul lui Dumnezeu. Tabăra oștirii siriene este înaintea lor și în jurul lor pândește moartea. Ei se scoală și privesc moartea în față. Și iată! Nevoia lor deznădăjduită i-a mânat la locul morții, însă Domnul a obținut o mare biruință în locul acesta. Ei descoperă, că Domnul a mers înaintea lor; „Domnul făcuse să se audă în tabăra sirienilor un vuiet de care, un tropot de cai și zarvă de oștire mare.” Carele și caii care au servit la răpirea lui Ilie, care au înconjurat pe Elisei să-l păzească, acționează acum cu dușmanii Domnului în judecată dreaptă. Dacă păcătoșilor vinovați trebuie să li se dovedească har, trebuie mai întâi ca dușmanul să fie dat pe față și învins prin judecată dreaptă.

Dar dacă dușmanul trebuie învins, atunci trebuie să fie lucrarea Domnului care face aceasta. Nimeni nu era la Domnul, când El a nimicit puterea dușmanului. Samaria este în necaz, deznădăjduită, și nu poate face nimic. Domnul face totul, și cetatea ajunge prin harul neîngrădit să savureze binecuvântarea. Nimeni nu era la Domnul gloriei, atunci când El a mers la cruce. Numai El știa groaza Golgotei; singur a întâmpinat dușmanul; singur a suferit la cruce; singur a îndurat părăsirea; singur a purtat judecata. Însă păcătoșii încărcăți de vină, care cred în El, au parte împreună cu El de prada dobândită prin biruința Lui. Și aceasta o vedem în imagine, căci leproșii „au mâncat și au băut” și au găsit argint și aur și haine.

După aceea au răspândit „vestea bună”. Ei spun: „Dacă vom tăcea ... vom fi pedepsiți.” Egoismul naturii noastre ar prefera să tacă și în felul acesta ar aduce vină asupra noastră. S-ar putea ca noi să fi gustat așa de puțin harul lui Dumnezeu și că noi am înțeles așa de puțin cât de bogați am fost făcuți cu argint și aur și hainele purtării de grijă divină și dreptății divine, că putem spune puțin și de aceea tăcem, ajungând astfel în pericol să alunecăm în lume și să aducem vină și nenorocire asupra noastră. Este bine dacă noi, ca și cel născut orb din evanghelii, puținul, pe care l-am cunoscut, îl mărturisim lumii; prin aceasta nu numai păstrăm ce avem, ci noi vom primi mai multă lumină și binecuvântare.

Acești patru bărbați depun o mărturie îndrăzneată. Ei încep la portarii cetății – oameni foarte simpli. Ei relatează portarilor împăratului, și aceștia la rândul lor vestesc știrea bună în palatul împăratului; în cele din urmă ea ajunge la urechile împăratului. În felul acesta vestea s-a răspândit în țară de la cel mai de jos până la cel mai de sus.

Împăratul are un cu totul alt caracter decât cei patru leproși și întruchipează o altă stare de suflet. El nu este indiferent, căci el se scoală la miezul nopții. El nu respinge vestea bună, ca unul din slujitorii lui; dar el nu este un credincios simplu ca cei patru bărbați leproși. El nu respinge cu dispreț în necredință vestea bună, dar el evaluează situația din punct de vedere logic. Credința este o chestiune a conștiinței și inimii, nu o chestiune de argumentare. Cuvântul spune: „Dacă crezi în inima ta.” Unii cred bucuroși în inima lor, ca leproșii, alții sunt zăbavnici cu inima ca să creadă, ca împăratul. Înapoia indolenței inimii stă un duh îndoielnic și o lipsă de simțământ pentru nevoia reală. Împăratul vine cu argumentarea lui și spune: „Să vă spun ce ne-au făcut sirienii.” Dar așa cum în cazul lui Naaman au fost unii

înțelepți, care l-au convins cu stăruință, la fel și aici este un rob înțelept, care știe să răspundă la deducțiile logice ale împăratului. El vrea să le verifice prin trimiterea a doi martori. Aceștia pot realmente merge pe urmele dușmanului „până la Iordan”. Noi putem urmări urmele tuturor dușmanilor noștri până la cruce; acolo ele nu se mai găsesc. Pentru credincios, în moartea lui Hristos toți dușmanii și-au găsit sfârșitul.

Cercetașii se întorc înapoi și împăratul sceptic ajunge să savureze binecuvântarea la fel ca leproșii curajoși și oamenii flămânzi din cetate. Singurul care este lipsit de binecuvântare, este batjocoritorul necredincios – căpetenia, pe mâna căruia se rezema împăratul. În înghesuiala de la poarta cetății el a fost călcat în picioare și a murit. S-ar putea părea că ar fi o întâmplare nefericită, însă căile de guvernare ale lui Dumnezeu stăteau înapoia celor petrecute, și cuvântul profetului a fost împlinit: „vei vedea cu ochii tăi, dar nu vei mânca din ea.” În zilele noastre nu este altfel cu aceia care resping harul lui Dumnezeu. Lor le spune Cuvântul: „Priviți, disprețuitorilor, și mirați-vă și pieriți” (Faptele Apostolilor 13.41).